Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MACIEJ SZPUNAR
föredraget den 1 augusti 2025[1]

Mål C-371/24 [Comdribus][i]

HW
i närvaro av
Ministère public

(begäran om förhandsavgörande från Cour d'appel de Paris (Frankrike))

"Begäran om förhandsavgörande – Skydd för fysiska personer avseende behandling av personuppgifter – Direktiv (EU) 2016/680 – Artikel 10 – Behandling av särskilda kategorier av uppgifter – Absolut nödvändigt – Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna – Artiklarna 7, 8 och 49"

I. Inledning

1. Att ta fingeravtryck och fotografier är en klassisk metod för identifiering inom ramen för en brottsutredning. Denna typ av personuppgifter gör det dock möjligt att identifiera en fysisk person på ett unikt sätt och betraktas därför som särskilt känsliga.

2. Den grannlaga uppgift som EU-domstolen har i förevarande mål består i att finna en balans mellan å ena sidan metoder som av polisen ofta betraktas som gängse praxis och å andra sidan skyddet av de registrerades personuppgifter.

II. Tillämpliga bestämmelser

A. Direktiv (EU) 2016/680

3. Enligt artikel 1.1 i direktiv (EU) 2016/680[2] "[fastställs i] detta direktiv … bestämmelser om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter som utförs av behöriga myndigheter i syfte att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, inklusive att skydda mot samt förebygga och förhindra hot mot den allmänna säkerheten".

[1] Originalspråk: franska.

[i] Förevarande mål har getts ett fiktivt namn. Detta namn är inte någon av rättegångsdeltagarnas verkliga namn.

[2] Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF (EUT L 119, 2016, s. 89).

4. Artikel 4 i direktiv 2016/680 har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska föreskriva att personuppgifter ska

a) behandlas på ett lagligt och korrekt sätt,

b) samlas in för särskilda, uttryckligt angivna och berättigade ändamål och inte behandlas på ett sätt som står i strid med dessa ändamål,

c) vara adekvata, relevanta och inte för omfattande i förhållande till de syften för vilka de behandlas,

…

4. Den personuppgiftsansvarige ska ansvara för, och kunna visa efterlevnad av, punkterna 1, 2 och 3.”

5. I artikel 6 i direktiv 2016/680 föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna ska föreskriva att den personuppgiftsansvarige, i tillämpliga fall och så långt det är möjligt, ska göra en klar åtskillnad mellan personuppgifter som rör olika kategorier av registrerade, såsom

a) personer avseende vilka det finns tungt vägande skäl att anta att de har begått eller är på väg att begå ett brott,

b) personer som dömts för brott,

c) brottsoffer eller personer avseende vilka det finns vissa omständigheter som ger anledning att anta att de kan vara brottsoffer, och

d) andra som berörs av ett brott, såsom personer som kan komma att kallas att vittna i samband med brottsutredningar eller senare straffrättsliga förfaranden, personer som kan ge information om brott eller personer med kontakter med eller band till någon av de personer som avses i a och b.”

6. I artikel 8 i direktiv 2016/680 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska föreskriva att behandling ska vara laglig endast om och i den mån behandlingen är nödvändig för att utföra en uppgift som utförs av en behörig myndighet för de ändamål som anges i artikel 1.1 och som sker på grundval av unionsrätt eller medlemsstaternas nationella rätt.

2. Medlemsstaternas nationella rätt som reglerar behandling inom tillämpningsområdet för detta direktiv ska åtminstone specificera syftet med behandlingen, vilka personuppgifter som ska behandlas och behandlingens ändamål.”

7. I artikel 10 i direktiv 2016/680 föreskrivs följande:

”Behandling av personuppgifter som avslöjar ras eller etniskt ursprung, politiska åsikter, religiös eller filosofisk övertygelse eller medlemskap i fackförening, samt behandling av genetiska uppgifter, biometriska uppgifter för att unikt identifiera en fysisk person eller uppgifter om hälsa eller uppgifter om en fysisk persons sexualliv eller sexuella läggning ska vara tillåten endast om det är absolut nödvändigt och under förutsättning att det finns lämpliga skyddsåtgärder för den registrerades rättigheter och friheter och endast

a) om behandlingen är tillåten enligt unionsrätten eller medlemsstaternas nationella rätt,

b) för att skydda intressen som är av grundläggande betydelse för den registrerade eller en annan fysisk person, eller

c) om behandlingen rör uppgifter som på ett tydligt sätt har offentliggjorts av den registrerade.”

8. Artikel 13 i direktiv 2016/680 har följande lydelse:

”1. Medlemsstaterna ska föreskriva att den personuppgiftsansvarige ska göra åtminstone följande information tillgänglig för den registrerade:

a) Den personuppgiftsansvariges identitet och kontaktuppgifter.

b) Dataskyddsombudets kontaktuppgifter, i tillämpliga fall.

c) Ändamålen med den behandling för vilken personuppgifterna är avsedda.

d) Rätten att lämna in klagomål till en tillsynsmyndighet samt tillsynsmyndighetens kontaktuppgifter.

e) Rätten att av den personuppgiftsansvarige begära tillgång till och rättelse eller radering av personuppgifter och begränsning av behandlingen av personuppgifter som rör den registrerade.

2. Utöver den information som avses i punkt 1, ska medlemsstaterna i lag föreskriva att den personuppgiftsansvarige i specifika fall ska lämna följande information till den registrerade, för att göra det möjligt för honom eller henne att utöva sina rättigheter:

a) Behandlingens rättsliga grund.

b) Den period under vilken personuppgifterna kommer att lagras eller, om det inte är möjligt, de kriterier som används för att fastställa denna period.

c) I tillämpliga fall, kategorierna av mottagare av personuppgifterna, inbegripet i tredjeländer eller internationella organisationer.

d) Vid behov ytterligare information, i synnerhet om personuppgifterna samlas in utan den registrerades vetskap.

3. Medlemsstaterna får anta lagstiftningsåtgärder som gör att informationen till den registrerade enligt punkt 2 senareläggs, begränsas eller utelämnas, i den utsträckning och så länge som en sådan åtgärd är nödvändig och proportionell i ett demokratiskt samhälle med hänsyn tagen till den berörda fysiska personens grundläggande rättigheter och berättigade intressen, i syfte att

a) undvika att hindra officiella eller rättsliga utredningar, undersökningar eller förfaranden,

b) undvika menlig inverkan på förebyggande, förhindrande, upptäckt, utredning eller lagföring av brott eller verkställighet av straffrättsliga påföljder,

c) skydda den allmänna säkerheten,

d) skydda den nationella säkerheten,

e) skydda andra personers rättigheter och friheter.

…”

9. Artikel 54 i direktiv 2016/680 har följande lydelse:

”Utan att det påverkar tillgängliga administrativa prövningsförfaranden eller prövningsförfaranden utanför domstol, inbegripet rätten att lämna in ett klagomål till en tillsynsmyndighet enligt artikel 52, ska medlemsstaterna föreskriva en rätt till effektiva rättsmedel för registrerade om han eller hon anser att deras rättigheter enligt de bestämmelser som antas enligt detta direktiv har kränkts som en följd av att hans eller hennes personuppgifter har behandlats på ett sätt som inte är förenligt med dessa bestämmelser.”

B. Fransk rätt

10. I artikel 55-1 i code de procédure pénale (straffprocesslagen) föreskrivs följande:

”Brottsutredande polisman får vid utredning av ett misstänkt brott besluta att personer som kan lämna upplysningar om de aktuella händelserna och personer som skäligen kan misstänkas för brott eller försök till brott ska bli föremål för upptagning av biometriska underlag, om detta är nödvändigt för att göra en teknisk och vetenskaplig jämförelse med spår och ledtrådar inom ramen för utredningen. Sådan upptagning kan utföras av polismannen själv eller under dennes överinseende.

Detta innefattar upptagning av de biometriska uppgifter, däribland finger- och handavtryck eller fotografier, som krävs för registrering eller sökning i polisens register i enlighet med de regler som gäller för vart och ett av dessa register. Sådan upptagning kan utföras av polismannen själv eller under dennes överinseende.

Den som är skäligen misstänkt för brott eller försök till brott och vägrar att medverka till att en av utredande polisman beslutad upptagning, i den mening som avses i första och andra stycket, utförs ska dömas till ett års fängelse och 15 000 euro i böter.

Utan att det påverkar tillämpningen av tredje stycket gäller följande. I fall där en person, som enligt artikel 61-1 eller 62-2 ska höras som skäligen misstänkt för ett brott för vilket det är föreskrivet fängelse i tre år eller mer, vägrar att styrka sin identitet eller lämnar uppenbart

felaktiga identitetsuppgifter och det enda sättet att identifiera personen är genom att ta finger- och handavtryck eller ett fotografi, får sådan upptagning av biometriska underlag ske utan personens samtycke. Detta kräver skriftligt tillstånd av åklagarmyndigheten, som fattar beslut på ansökan av utredande polisman. I samband med sådan upptagning får tvång användas av utredande polisman eller under dennes överinseende av polisman i lägre grad, i den mån detta är absolut nödvändigt och sker på ett proportionerligt sätt. Utredande polisman ska, om så behövs, beakta personens sårbarhet. Ett protokoll ska föras över en upptagning av biometriska underlag som utförs utan den misstänktes samtycke. Protokollet ska ange skälen till varför en sådan upptagning utgör det enda möjliga sättet att identifiera den misstänkte samt vilket datum och vilken tid den har utförts. Protokollet ska sändas till åklagarmyndigheten, efter att en kopia har lämnats till den misstänkte."

III. Målet vid den nationella domstolen, tolkningsfrågorna och förfarandet vid EU-domstolen

11. Den 30 maj 2020 ockuperade mer än ett hundratal klimataktivister avenyn Champs-Élysées i Paris (Frankrike). Ordningsmakten ingrep för att skingra dem och grep flera personer, däribland HW, som skäligen misstänkta för brott, nämligen anordnande av allmän sammankomst utan tillstånd och ohörsamhet mot ordningsmakten. HW förhördes av polis efter gripandet och uppgav sin identitet. Han vägrade dock att lämna fingeravtryck eller låta sig fotograferas, vilket behövdes för att registrera honom, trots att polisen informerat honom om att denna vägran utgjorde ett brott för vilket han riskerade ett fängelsestraff och böter.

12. Sedan HW släppts ur polisens förvar begärdes han häktad av åklagarmyndigheten. Häktningsförhandlingen hölls den 1 juni 2020 inför Juge des libertés et de la détention (Häktningsdomstolen, Frankrike), som beslutade att HW skulle ställas under domstols övervakning med anmälningsskyldighet och att han var skyldig att infinna sig vid huvudförhandlingen vid Tribunal correctionnel de Paris (Brottmålsdomstolen i Paris, Frankrike). HW åtalades för följande brott:

– 1. Anordnande av allmän sammankomst utan tillstånd och anstiftan till ohörsamhet mot ordningsmakten. Enligt åklagaren hade HW, i Paris den 30 maj 2020, anordnat en demonstration på offentlig plats utan att först ha anmält demonstrationen i enlighet med i lag angivna villkor. Vidare hade han uppviglat deltagarna i demonstrationen genom att ge dem instruktioner om att inte följa uppmaningar från ordningsmakten att uppvisa identitetshandlingar och att bilda en mänsklig kedja, vilka instruktioner genast åtlyddes av övriga demonstranter.

– 2. Försvårande av brottsutredning. Enligt åklagaren hade HW, i Paris den 31 maj 2020, trots att han kände till den hemliga koden för dekryptering av krypterad hårdvara eller programvara som kan ha använts för att förbereda, underlätta eller begå brott, vägrat att på begäran av polis eller åklagare inom ramen för en brottsutredning, ett gripande på bar gärning eller en förundersökning lämna ut koden eller själv skriva in den, i det aktuella fallet genom att vägra att lämna ut koden till sin telefon.

– 3. Vägran att medverka till att biometriska underlag tas. Enligt åklagaren hade HW, i Paris den 30 maj 2020, trots att han var skäligen misstänkt för brott eller försök till brott, vägrat att medverka till upptagning av de biometriska uppgifter, däribland finger- och handavtryck eller

fotografier, som krävs för registrering och sökning i polisens register i enlighet med de regler som gäller för vart och ett av dessa register.

13. Genom dom av den 8 september 2021 frikände Tribunal correctionnel de Paris (Brottmålsdomstolen i Paris) HW från åtalet för de två förstnämnda brotten, men dömde honom för det tredje brottet till böter på 300 euro.

14. HW överklagade domen till Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris, Frankrike), som är hänskjutande domstol i förevarande mål, och det gjorde även åklagarmyndigheten.

15. Den hänskjutande domstolen anser, trots domen Ministerstvo na vatreshnite raboti (Polisregistrering av biometriska och genetiska uppgifter),[3] att vissa frågor kvarstår beträffande tolkningen av artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680.

16. För det första är EU-domstolens överväganden i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I tillämpliga på ett brottmålsförfarande som föreskriver en systematisk insamling av biometriska och genetiska uppgifter om varje person mot vilken det finns tillräckliga bevis för att ett brott har begåtts för att han eller hon ska kunna åtalas.[4] Däremot har domstolen ännu inte prövat en rättslig situation, såsom den som anges i artikel 55-1 i straffprocesslagen, som föreskriver en systematisk insamling av biometriska uppgifter[5] avseende en person som är ”skäligen misstänkt för brott eller försök till brott” inom ramen för en brottsutredning, utan att en förundersökning behöver ha inletts. Det är således nödvändigt att fastställa huruvida detta villkor är tillräckligt för att uppfylla kraven enligt direktiv 2016/680.

17. För det andra vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida direktiv 2016/680 innebär en skyldighet för de behöriga myndigheterna att motivera att personuppgiftsbehandling som de utför är absolut nödvändig.

18. För det tredje aktualiserar förevarande mål en hittills oprövad fråga mot bakgrund av unionsrätten: Enligt den franska lagstiftningen är vägran att medverka till att biometriska underlag tas ett fristående brott för vilket en tilltalad kan lagföras och fällas till ansvar, även om denne inte lagförs eller döms för det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag (nedan kallad det aktuella fristående ansvarsutkrävandet). Således uppkommer frågan huruvida det, under sådana omständigheter, kan anses att kravet på att det ska vara ”absolut nödvändigt” att samla in biometriska uppgifter är uppfyllt och huruvida det kan anses vara motiverat att utkräva ansvar för vägran att medverka till att biometriska underlag tas, som ett fristående brott.

19. Enligt den hänskjutande domstolen är svaret på denna fråga av avgörande betydelse för utgången i det nationella målet, eftersom HW har lagförts och fällts till ansvar enbart för det brott som består i att vägra medverka till att biometriska underlag tas, men samtidigt friats från ansvar för det ”huvudsakliga” brottet, det vill säga att utan förhandsanmälan ha anordnat en demonstration, vilket var det som föranledde beslutet om upptagning av hans biometriska uppgifter, utan att det i något skede av förfarandet på lämpligt sätt har motiverats varför denna åtgärd var nödvändig.

[3] Dom av den 26 januari 2023 (C-205/21, EU:C:2023:49) (nedan kallad domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I).

[4] Domstolen slog, i punkt 135 i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, fast att de aktuella bestämmelserna i direktiv 2016/680 utgör hinder för en sådan systematisk insamling.

[5] Enligt artikel 3.13 i direktiv 2016/680 utgör ansiktsbilder och fingeravtrycksuppgifter biometriska uppgifter.

20. Mot denna bakgrund har Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris) beslutat att vilandeförklara målet och till domstolen ställa följande tolkningsfrågor:

”1) Ska artikel 10, jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2, i direktiv 2016/680 tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationell lagstiftning, såsom artikel 55–1 i den franska straffprocesslagen, i vilken det föreskrivs att personer som är skäligen misstänkta för brott eller försök till brott systematiskt ska bli föremål för upptagning av biometriska underlag (fingeravtryck och fotografier)?

2) Ska artikel 10, jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2, i direktiv 2016/680 tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationell lagstiftning, såsom artikel 55–1 i den franska straffprocesslagen, i vilken det inte föreskrivs en skyldighet för den behöriga myndigheten att i varje enskilt fall tillräckligt motivera varför en upptagning av biometriska underlag är absolut nödvändig?

3) Ska artikel 10, jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2, i direktiv 2016/680 tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationell lagstiftning, såsom artikel 55–1 i den franska straffprocesslagen, som gör det möjligt att lagföra och fälla en person till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, som ett fristående brott till det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag, även om personen eventuellt inte lagförts eller dömts för sistnämnda brottet?”

21. Begäran om förhandsavgörande gavs in till EU-domstolen den 24 maj 2024. Skriftliga yttranden har getts in av HW, den franska, den irländska och den polska regeringen, samt av Europeiska kommissionen. Den franska, den irländska och den tjeckiska regeringen samt kommissionen var närvarande vid den muntliga förhandlingen, som hölls den 30 april 2025.

IV. Rättslig bedömning

A. Den första tolkningsfrågan

1. Frågans formulering

22. Det ska erinras om att den hänskjutande domstolen, genom sin första tolkningsfråga, vill få klarhet i huruvida artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för nationell lagstiftning som föreskriver att personer som är skäligen misstänkta för brott eller försök till brott *systematiskt* ska bli föremål för upptagning av biometriska underlag (fingeravtryck och fotografier).

23. Jag vill påpeka att det av begäran om förhandsavgörande framgår att huvudkällan till den hänskjutande domstolens tvivel tycks vara att artikel 55-1 i straffprocesslagen tillåter insamling av biometriska uppgifter avseende personer som inte formellt har delgetts misstanke om brott.

24. Vad gäller tolkningsfrågans formulering har den hänskjutande domstolens användning av adverbet ”systematiskt”[6] varit föremål för diskussion i vissa av de skriftliga yttranden som inkommit till EU-domstolen.

[6] Den hänskjutande domstolen har inte bara använt detta ord i själva tolkningsfrågan, utan också i skälen till beslutet om hänskjutande (se punkt 16 i detta förslag till avgörande). Den har dock inte gett någon förklaring till varför den använt detta ord.

25. Den franska regeringen har i sitt yttrande gjort gällande att det är fel att hävda att den franska lagstiftningen föreskriver att upptagning av biometriska underlag ska ske ”systematiskt”, eftersom det inte rör sig om en skyldighet utan en möjlighet.

26. Kommissionen delar den franska regeringens ståndpunkt och har understrukit att polisen förfogar över ett ”utrymme för skönsmässig bedömning” vad gäller vilka upptagningar den gör. Kommissionen har anfört att upptagning av biometriska underlag inte sker systematiskt, eftersom den inte utförs avseende alla personer som misstänks för brott, utan endast utifrån utredningens behov.

27. HW har gjort gällande att den aktuella personuppgiftsinsamlingen sker systematiskt, mot bakgrund av den praxis som polismyndigheterna tillämpar. [7]

28. Det ska i detta avseende erinras om att det inte ankommer på EU-domstolen att uttala sig om tolkningen av nationella bestämmelser eller att bedöma huruvida en nationell domstols tolkning eller tillämpning av sådana bestämmelser är korrekt, eftersom det enbart är den domstolen som är behörig att göra en sådan tolkning. [8]

29. EU-domstolen, som har till uppgift att ge den nationella domstolen användbara svar, är dock behörig att lämna upplysningar – mot bakgrund av handlingarna i det nationella målet och de skriftliga och muntliga yttranden som avgetts. [9]

30. Jag är medveten om att gränsen mellan att ge ett användbart svar och att tolka nationella bestämmelser kan vara hårfin.

31. Det ska dock preciseras att den hänskjutande domstolens användning av begreppet ”uppgifter … systematiskt ska tas”, är en följd av domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, vilken förefaller ligga till grund för dess tvivel. [10]

32. Det framgår nämligen av punkt 113 i den domen att det enligt den i det målet hänskjutande domstolen uppställs ett krav i artiklarna 4.1 a–c, 8.1, 8.2 och 10 i direktiv 2016/680 på att behöriga myndigheter ska medges ett *utrymme för skönsmässig bedömning* för att avgöra huruvida det är nödvändigt att samla in biometriska och genetiska uppgifter. Enligt den domstolen var dock den personuppgiftsinsamling som föreskrevs i den nationella lagstiftningen *tvingande* beträffande alla personer som var misstänkta för ett uppsåtligt brott som omfattas av allmänt åtal. Enligt denna lagstiftning krävdes däremot inte att det konstaterades att det faktiskt var nödvändigt att genomföra en insamling av samtliga av dessa kategorier av uppgifter. [11]

33. Vidare angav domstolen, i punkt 114 i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, att ”den fjärde frågan [skulle] förstås så, att den syfta[de] till att fastställa huruvida artikel 10 i direktiv 2016/680, jämförd med artiklarna 4.1 a, b och c, 8.1 och 8.2 i samma direktiv, [skulle]

7 HW har i målet vid den hänskjutande domstolen gjort gällande att den 1 januari 2020 fanns fingeravtryck från mer än 6,5 miljoner personer registrerade i Fichier automatisé des empreintes digitales (automatiska systemet för identifiering av fingeravtryck) (FAED).

8 Dom av den 4 oktober 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Försök att bereda sig tillgång till personuppgifter som finns lagrade i en mobiltelefon) (C-548/21, EU:C:2024:830, punkt 53 och där angiven rättspraxis) (nedan kallad domen Bezirkshauptmannschaft Landeck).

9 Se, bland annat, dom av den 28 november 2023, Commune d’Ans (C-148/22, EU:C:2023:924, punkt 31).

10 Se punkt 15 i detta förslag till avgörande.

11 Denna domstol angav (punkt 78 i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I) att ”de flesta av de brott som föreskrivs i den bulgariska strafflagen [är] uppsåtliga och [att] nästan alla omfattas av allmänt åtal”. Den anförde vidare att ”[e]nligt bulgariska straffprocessrättsliga bestämmelser ska en förundersökning inledas med avseende på en person om det föreligger tillräcklig bevisning för att personen är skyldig till ett brott som omfattas av allmänt åtal”.

tolkas så, att den utgör hinder för nationell lagstiftning i vilken föreskrivs en *systematisk insamling* av biometriska och genetiska uppgifter *för varje person som misstänks för ett uppsåtligt brott som omfattas av allmänt åtal för att registrera dem*, utan att det föreskrivs någon skyldighet för behöriga myndigheter att fastställa och visa dels att denna insamling är nödvändig för att uppnå de syften som konkret eftersträvas, dels att dessa syften inte kan uppnås genom insamling av endast en del av de ifrågavarande uppgifterna". [12]

34. Mot bakgrund av de båda föregående punkterna och parternas yttranden i förevarande mål, [13] bör begreppet ”utrymme för skönsmässig bedömning” och ”systematisk insamling” av uppgifter förtydligas.

35. Som framgår av punkterna 113 och 114 i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, avser ”utrymme för skönsmässig bedömning” en möjlighet, som föreskrivs i nationell rätt, för den behöriga myndigheten att fastställa och visa att en registrering av uppgifterna är absolut nödvändig. Vidare framgår att en insamling är ”systematisk” när den är tillämplig på varje person som omfattas av tillämpningsområdet för den aktuella nationella lagstiftningen.

36. Av detta följer att domstolen, för att kunna ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar, först ska fastställa huruvida den i målet aktuella insamlingen är ”systematisk” i den mening som avses i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I.

37. Det kan konstateras det inte av artikel 55–1 i straffprocesslagen går att dra slutsatsen att upptagning av biometriska underlag ska ske ”systematiskt”. Enligt själva ordalydelsen i denna bestämmelse, är den behöriga myndigheten nämligen inte skyldig att samla in biometriska uppgifter avseende varje person som är skäligen misstänkt för brott eller försök till brott. Vidare preciseras i andra stycket i denna bestämmelse att upptagning av biometri ska ske i enlighet med de regler som gäller för vart och ett av polisens register och endast under förutsättning att de aktuella uppgifterna är nödvändiga för registrering eller sökning i dessa register. [14]

38. Som diskussionerna mellan de som har yttrat sig i förevarande mål har visat, kan dock formuleringen av den första tolkningsfrågan, där det talas om att upptagning av biometri ska ske ”systematiskt”, leda till förvirring. Den förefaller nämligen utgå från premissen att en insamling som inte är ”systematisk” är förenlig med direktiv 2016/680. Jag anser dock att detta inte är fallet. Som jag kommer att visa inom ramen för sakprövningen, krävs dock, för att en insamling av biometriska uppgifter som inte är ”systematisk” ska vara förenlig med kraven i direktiv 2016/680, att den är ”absolut nödvändig”.

39. Följaktligen föreslår jag att EU-domstolen ska omformulera den första tolkningsfrågan på så sätt att den hänskjutande domstolen därigenom, i huvudsak, önskar få klarhet i huruvida artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680 utgör hinder för en nationell lagstiftning som tillåter insamling av biometriska uppgifter avseende varje person som är skäligen misstänkt för brott eller försök till brott.

[12] Min kursivering.

[13] Se punkterna 25 och 26 i detta förslag till avgörande.

[14] Dessa ”regler som gäller för vart och ett av dessa register” hos polisen anges visserligen inte i beslutet om hänskjutande. Den franska regeringen har dock gett en utförlig förklaring om dessa i sitt skriftliga yttrande.

2. Saken

a) Allmänna anmärkningar avseende artikel 10 i direktiv 2016/680, såsom den har tolkats av EU-domstolen

40. Det ska för det första understrykas att artikel 10 i direktiv 2016/680 är en specialbestämmelse som reglerar behandling av särskilda kategorier av personuppgifter (nedan kallade ”känsliga personuppgifter”), däribland biometriska uppgifter. [15] Som framgår av rättspraxis, är syftet med denna bestämmelse att säkerställa ett utökat skydd mot behandling av känsliga personuppgifter som, på grund av att dessa uppgifter är särskilt känsliga och av det sammanhang i vilket de behandlas, såsom anges i skäl 37 i direktivet, kan utgöra ett synnerligen allvarligt hot mot grundläggande rättigheter, som rätten till respekt för privatlivet och skyddet för personuppgifter, vilka garanteras genom artiklarna 7 och 8 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan). [16]

41. Det framgår, för det andra, av själva ordalydelsen i artikel 10 i direktiv 2016/680 att det däri angivna kravet på nödvändighet, det vill säga att behandling av känsliga personuppgifter är tillåten ”endast om det är absolut nödvändigt”, ska tolkas på så sätt att förutsättningarna för laglig behandling av sådana uppgifter är strängare än de förutsättningar för laglig behandling av sådana uppgifter som följer av artiklarna 4.1 b och c samt 8.1 i direktivet, där det endast talas om att behandling av personuppgifter som allmänt sett omfattas av direktivets tillämpningsområde ska vara ”nödvändig”. [17]

42. Användningen av adverbet ”endast” framför uttrycket ”om det är absolut nödvändigt” understryker således att behandling av särskilda kategorier av personuppgifter endast kan anses vara nödvändig i ett begränsat antal fall. Den omständigheten att det anges att det ska vara ”absolut” nödvändigt att behandla sådana personuppgifter tyder vidare på att kravet på nödvändighet ska bedömas särskilt strikt. [18]

b) Kriterier för att fastställa om personuppgiftsbehandlingen är absolut nödvändig

43. Det ska påpekas att det i direktiv 2016/680 inte anges närmare vad som avses med det i artikel 10 angivna kravet på att personuppgiftsbehandlingen ska vara ”absolut nödvändig”.

44. Viss vägledning ges dock i andra bestämmelser i direktiv 2016/680. Utan att det påverkar de strängare förutsättningar som direktivet uppställer för att behandling av känsliga personuppgifter ska vara laglig, ska kravet på absolut nödvändighet således tolkas mot bakgrund av de principer som anges i artiklarna 4 och 8 i direktivet. [19]

[15] Med känsliga personuppgifter avses enligt artikel 10 i direktiv 2016/680 bland annat ”biometriska uppgifter för att unikt identifiera en fysisk person”.

[16] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 116 och där angiven rättspraxis.

[17] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 117.

[18] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 118.

[19] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 121.

45. Detta innebär, bland annat, att prövningen av huruvida det är absolut nödvändigt att samla in känsliga personuppgifter ska göras mot bakgrund av ändamålen och syftena med denna insamling, med iakttagande av principen om ändamålsbegränsning och principen om uppgiftsminimering, [20] vilken är ett uttryck för proportionalitetsprincipen. [21]

46. I detta avseende ska följande påpekas. För det första framgår det av skäl 26 i direktiv 2016/680 att kravet på nödvändighet är uppfyllt när det mål som eftersträvas med behandlingen av uppgifterna inte rimligen kan uppnås på ett lika effektivt sätt genom andra medel som i mindre utsträckning inskränker de registrerades grundläggande rättigheter, särskilt rätten till respekt för privatlivet och rätten till skydd för personuppgifter enligt artiklarna 7 och 8 i stadgan. Med hänsyn till det utökade skyddet för enskilda med avseende på behandling av känsliga personuppgifter ska den personuppgiftsansvarige försäkra sig om att detta mål inte kan uppnås genom andra kategorier av uppgifter än dem som räknas upp i artikel 10 i detta direktiv. [22]

47. För det andra innebär kravet på att personuppgiftsbehandlingen ska vara ”absolut nödvändig”, med hänsyn till de betydande risker som behandlingen av känsliga personuppgifter innebär för de registrerades fri- och rättigheter, särskilt i samband med de uppdrag hos behöriga myndigheter som svarar mot de ändamål som anges i artikel 1.1 i direktiv 2016/680, att den särskilda betydelsen av det mål som en sådan behandling är avsedd att uppnå ska beaktas. Denna betydelse kan bland annat bedömas med hänsyn till arten av det eftersträvade målet, bland annat med beaktande av den omständigheten att behandlingen tjänar ett konkret mål som har samband med förebyggande av brott eller sådana hot mot den allmänna säkerheten som är särskilt allvarliga, bekämpandet av sådana brott eller skydd mot sådana hot samt mot bakgrund av de särskilda omständigheter under vilka behandlingen utförs. [23]

48. För det tredje har domstolen redan slagit fast att huruvida behandling av känsliga personuppgifter är ”absolut nödvändig” endast kan fastställas med beaktande av samtliga relevanta omständigheter, såsom bland annat arten och allvaret av det förmodade brott som personen misstänks för, de särskilda omständigheterna kring brottet, det eventuella sambandet mellan brottet och andra pågående förfaranden samt personens brottshistorik eller profil. [24]

49. Det ska, beträffande brottets allvar, preciseras att hänsyn även ska tas till särdragen i polisens uppdrag. Som domstolen underströk i domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, skulle, om det endast var kampen mot *allvarlig brottslighet* som kunde rättfärdiga tvångsmedlet att bereda sig tillgång till personuppgifter, detta begränsa de brottsbekämpande myndigheternas utredningsbefogenheter, i den mening som avses i direktiv 2016/680, med avseende på *brott i allmänhet*. Enligt domstolen skulle detta leda till en ökad risk för att sådana brott blir obeivrade, med hänsyn till den betydelse som sådana uppgifter kan ha i en brottsutredning. Att begränsa utredningsbefogenheterna på detta sätt kan således inte anses ligga i linje med den särskilda typ av verksamhet som fullgörs av dessa myndigheter för de ändamål som anges i artikel 1.1 i detta direktiv (verksamhetens särart är för övrigt något som framhålls i skälen 10 och 11 i direktivet). En sådan begränsning skulle även medföra en risk för att målet att skapa ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i unionen inte kan uppnås. [25]

[20] Se, för ett liknande resonemang, domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkterna 122–125.

[21] Se dom av den 30 januari 2024, Direktor na Glavna direktsia ”Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

[22] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 126.

[23] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 127.

[24] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 132.

[25] Domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 97.

50. Således kan den omständigheten att ett brott inte kvalificeras som ”allvarligt” behöver inte i sig innebära att en upptagning av biometriska underlag inte absolut nödvändig. Det är nämligen utifrån brottets art, snarare än dess allvarlighetsgrad, som bedömningen av huruvida en upptagning av sådana uppgifter kan krävas för att kunna fastställa att brott har begåtts eller vem gärningsmannen är.

51. Däremot måste den absoluta nödvändigheten att samla in biometriska uppgifter, om den inte grundar sig på brottets art, finna stöd i andra omständigheter.

c) Koppling till den insamling av personuppgifter som är aktuell i det nationella målet

1) Ändamålen med personuppgiftsinsamlingen

52. Den franska regeringen har, i sitt skriftliga yttrande, angett att den i det nationella målet aktuella upptagningen av biometriska underlag bland annat har till syfte att jämföra fingeravtryck med spår som säkerställts under den pågående utredningen, identifiera den misstänkte inom ramen för den pågående utredningen för att undvika risken för homonymi eller identitetsstöld, eller identifiera personen inom ramen för kopplingar till andra, pågående eller framtida, mål, exempelvis för att göra det möjligt att jämföra fingeravtryck med andra spår som samlats in i andra utredningar. [26]

53. Detta syfte är kopplat, dels till användningen av de uppgifter som har samlats in i ett specifikt brottmål, dels till behandlingen för andra mål. Behovet av en sådan behandling framgår uttryckligen av skäl 27 i direktiv 2016/680. [27]

54. Det kan således konstateras att insamlingen av biometriska uppgifter är relevant och lämplig mot bakgrund av det angivna syftet. [28] Behovet av den beror dock på dess tillämpningsområde, såsom det framgår av den tillämpliga lagstiftningen.

2) Tillämpningsområde för personuppgiftsinsamlingen

55. Som framgår av beslutet om hänskjutande och den franska regeringens yttrande, föreligger det en meningsskiljaktighet beträffande tillämpningsområdet för den i det nationella målet aktuella insamlingen. Enligt den hänskjutande domstolen får polisen samla in biometriska uppgifter om varje person som är ”skäligen misstänkt för brott eller försök till brott”. [29] Den franska regeringen har däremot angett att upptagning av biometri får beslutas avseende följande

[26] Det ska påpekas att i direktiv används orden ”ändamål” (bland annat i artiklarna 4.1 och 8) och ”syftet” (i artikel 8.2). Som generaladvokaten Pitruzzella påpekade i sitt förslag till avgörande i målet Ministerstvo na vatreshnite raboti I (EU:C:2022:507, punkt 56), är åtskillnaden mellan ”ändamål” och ”syfte” inte helt lätt. Ändamålen med att samla in uppgifter är dock, enligt honom, dem som anges i artikel 1.1 i detta direktiv (se även, för ett liknande resonemang, domen av den 8 december 2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Ändamålen med behandlingen av personuppgifter – Brottsutredning) (C-180/21, EU:C:2022:967, punkterna 43 och 44). Vad gäller syftet, som nämns i artikel 8.2 i detta direktiv, är detta mer specifikt och ska anges i den nationella lagstiftning som omfattas av tillämpningsområdet för detta direktiv.

[27] Se även dom av den 8 december 2022, Inspektor v Inspektorata kam Visshia sadeben savet (Ändamålen med behandlingen av personuppgifter – Brottsutredning) (C-180/21, EU:C:2022:967, punkt 55).

[28] Se, beträffande behandling av biometriska uppgifter i andra förfaranden, dom av den 30 januari 2024, Direktor na Glavna direktsia ”Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punkt 56).

[29] Se punkt 16 i detta förslag till avgörande.

två kategorier av personer. Den första kategorin är personer som inte endast är skäligen misstänkta, utan på sannolika skäl misstänkta för ett brott som kan ge fängelse eller för medverkan i det. Den andra kategorin är personer vars identitet måste fastställas av olika skäl. [30]

56. Denna meningsskiljaktighet leder mig att undersöka två aspekter av den aktuella nationella lagstiftningen, nämligen i vilket skede i förfarandet uppgifterna samlas in (i förevarande mål utan att den registrerade formellt har delgetts misstanke om brott) och vilken räckvidd denna insamling har.

57. Inledningsvis, vad gäller skedet i förfarandet, anser jag att syftet med insamlingen av biometriska uppgifter innebär att denna kan ske i ett tidigt skede av brottsutredningen. Att begränsa denna möjlighet till ett skede där den berörda personen har delgetts misstanke om brott skulle strida mot vissa ändamål som anges i artikel 1 i direktiv 2016/680.

58. Som domstolen underströk i domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, kan det i fall där det finns tungt vägande skäl att anta att den berörda personen har begått ett brott som motiverar att en förundersökning inleds, vilket förutsätter att det redan har lagts fram tillräcklig bevisning för att personen varit inblandad i brottet, vara så att en upptagning av biometriska underlag ibland inte är nödvändig för den pågående brottmålsprocessen. [31]

59. Det ska även påpekas att straffrättslig lagstiftning omfattas av medlemsstaternas befogenhet. [32] I synnerhet kan de olika skedena i det straffrättsliga förfarandet, liksom de rättigheter och garantier som är kopplade till detta skilja sig åt mellan medlemsstaterna. Av detta följer att denna omständighet inte kan vara avgörande för tolkningen av artikel 10 i direktiv 2016/680.

60. Denna tolkning påverkas inte av artikel 6 i direktiv 2016/680. Denna bestämmelse föreskriver nämligen en skyldighet att, i tillämpliga fall och så långt det är möjligt, göra en åtskillnad mellan personuppgifter som rör olika kategorier av registrerade, på ett sådant sätt att de inte likgiltigt utsätts för samma ingripande i deras grundläggande rätt till skydd av sina personuppgifter oberoende av vilken kategori de tillhör. [33] Däremot har denna bestämmelse inte till syfte att fastställa personkategorier avseende vilka uppgifter får samlas in. [34]

61. Vidare, beträffande den i det nationella målet aktuella insamlingen av biometriska uppgifter, ska det erinras om att domstolen, inom förfarandet för förhandsavgöranden, endast får fastställa de villkor enligt unionsrätten som den nationella rätten ska iaktta, medan fastställandet av vilka nationella bestämmelser som är tillämpliga och hur de ska tolkas omfattas av de nationella domstolarnas exklusiva behörighet. [35]

[30] Den franska regeringen grundar sig på bestämmelser i fransk rätt som inte anges i beslutet om hänskjutande, utan tycks vara sådana ”regler som gäller för vart och ett av dessa register”, som nämns i artikel 55–1 andra stycket i straffprocesslagen (se fotnot 14 i detta förslag till avgörande).

[31] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 131.

[32] Dom av den 8 juli 2010, Sjöberg och Gerdin (C-447/08 och C-448/08, EU:C:2010:415, punkt 49).

[33] Se, för ett liknande resonemang, domarna Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 83, och Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 100.

[34] Se, för ett liknande resonemang, domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 84.

[35] Dom av den 16 mars 1978, Oehlschläger (C-104/77, EU:C:1978:69, punkt 4), och av den 7 november 2024, ERB New Europe Funding II (C-178/23, EU:C:2024:943, punkt 21 och där angiven rättspraxis).

62. Under alla omständigheter anser jag att även tillämpningsområdet för den lagstiftning avseende insamling av biometriska uppgifter som den franska regeringen har hänvisat till, även om det är begränsat till brott som medför fängelsestraff, ska ha en bred räckvidd,[36] vilket bland annat möjliggör insamling av uppgifter avseende varje person vars identitet det är nödvändigt att säkert fastställa, oberoende av det aktuella brottets art och allvar.

3) Skyldighet, för den behöriga myndigheten, att bedöma huruvida det är absolut nödvändigt att samla in uppgifterna

63. Trots denna breda räckvidd följer av den franska lagstiftningen, till skillnad från den bulgariska lagstiftning som var aktuell i målet som ledde fram till domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, att polismyndigheten inte har någon skyldighet att samla in uppgifter avseende varje person som omfattas av tillämpningsområdet för denna lagstiftning och att denna insamling, tvärtom, omfattas av polisens bedömning i varje specifik situation.[37]

64. För att detta utrymme för skönsmässig bedömning ska iaktta kraven i direktiv 2016/680, ska den franska lagstiftningen dock föreskriva en skyldighet att bedöma huruvida det är absolut nödvändigt att samla in de registrerades biometriska och genetiska uppgifter.[38]

65. Domstolen har nämligen redan slagit fast att det endast ankommer på de behöriga myndigheterna att säkerställa att detta kriterium är uppfyllt.[39]

66. Det framgår, i förevarande mål, av den franska regeringens yttrande att artiklarna 6 och 88 i lag nr 78–17 av den 6 januari 1978 om databehandling, register och friheter,[40] införlivar artikel 10 i direktiv 2016/680 med fransk rätt, genom att uttryckligen återge kriteriet avseende absolut nödvändighet. Denna regering har tillagt att en insamling av biometriska uppgifter på grundval av artikel 55–1 i straffprocesslagen inte kan anses åsidosätta dessa bestämmelser i lagstiftningen.

67. Om detta var fallet skulle de nationella tillämpliga bestämmelserna kunna tolkas så, att de medför en skyldighet för den behöriga myndigheten att bedöma huruvida det är ”absolut nödvändigt” att samla in uppgifterna.

[36] Se, för ett liknande resonemang, Europadomstolens dom av den 18 april 2013, M.K. mot Frankrike, CE:ECHR:2013:0418JUD001952209, § 41. Den franska lagstiftning som var aktuell i det målet motsvarar artikel R. 40–38–2 I 3° i straffprocesslagen, som enligt den franska regeringen är den bestämmelse som är relevant i förevarande mål (se fotnot 14 i detta förslag till avgörande).

[37] Se punkt 37 i detta förslag till avgörande. Se även förslag till avgörande av generaladvokaten Richard de la Tour Policejní prezidium (Lagring av biometriska och genetiska uppgifter) (C-57/23, EU:C:2025:132, punkt 43), i vilket han jämförde den i det målet aktuella tjeckiska lagstiftningen, som endast ger polismyndigheten en möjlighet att inhämta sådana uppgifter, med den bulgariska lagstiftning som var aktuell i målet som ledde fram till domen Polisregistrering av biometriska och genetiska uppgifter I.

[38] Se förslag till avgörande av generaladvokaten Richard de la Tour Policejní prezidium (Lagring av biometriska och genetiska uppgifter) (C-57/23, EU:C:2025:132, punkt 44). Till skillnad från den franska lagstiftning som är aktuell i förevarande mål (se punkterna 66 och 67 i detta förslag till avgörande), underströk generaladvokaten Richard de la Tour att den tjeckiska lagstiftningen inte föreskriver någon skyldighet, för de behöriga myndigheterna, att bedöma huruvida det är absolut nödvändigt att samla in de registrerades biometriska uppgifter.

[39] Se dom av den 28 november 2024, (Registrering av biometriska och genetiska uppgifter II) (C-80/23, EU:C:2024:991, punkt 57) (nedan kallad domen Ministerstvo na vatreshnite raboti II).

[40] Dessa bestämmelser antogs genom beslut nr 2018–1125 av den 12 december 2018 (artikel 1). Det ska dock påpekas att dessa bestämmelser inte har återgetts i beslutet om hänskjutande.

68. Mot bakgrund av funktionsfördelningen mellan EU-domstolen och den hänskjutande domstolen, ankommer det dock på den sistnämnda att försäkra sig om att så är fallet. Den ska därvid särskilt iaktta sin skyldighet att, i möjligaste mån, tolka den nationella rätten mot bakgrund av de ändamål och det syfte som eftersträvas med direktiv 2016/680. [41]

69. Mot bakgrund av omständigheterna i det nationella målet beträffande insamling av biometriska uppgifter avseende en person som har häktats på grund av organisation av en otillåten demonstration, ska den hänskjutande domstolen även säkerställa att den behöriga myndighetens tillämpning av lagen är förenligt med kraven enligt direktiv 2016/680. [42]

70. Mot denna bakgrund föreslår jag att den första tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 10 jämförd med artikel 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680 ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning som innebär att personer som är skäligen misstänkta för brott eller försök till brott kan bli föremål för upptagning av biometriska underlag, under förutsättning att denna lagstiftning föreskriver en skyldighet för den behöriga myndigheten att i varje enskilt fall göra en bedömning av huruvida det är absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter.

B. Den andra tolkningsfrågan

71. Genom sin andra tolkningsfråga vill den hänskjutande domstolen få klarhet i huruvida den behöriga myndigheten har en skyldighet att motivera ett beslut om upptagning av biometriska underlag, mot bakgrund av det krav på absolut nödvändighet som följer av artikel 10 i direktiv 2016/680.

72. Enligt min uppfattning följer en sådan skyldighet av domarna Ministerstvo na vatreshnite raboti II och Bezirkshauptmannschaft Landeck och jag ser ingen anledning att avvika från denna rättspraxis.

73. Det mål som avgjordes domen Ministerstvo na vatreshnite raboti II avsåg ett fall där det i den nationella lagstiftningen inte föreskrevs någon skyldighet, för den behöriga myndigheten, att kontrollera och visa att det vid insamling av känsliga personuppgifter gällande kravet på absolut nödvändighet enligt artikel 10 i direktiv 2016/680 var uppfyllt. Frågan som uppkom var då huruvida den domstol, vid vilken den behöriga myndigheten har ansökt om att få genomföra denna insamling med tvång, kan säkerställa att denna skyldighet iakttas, i förekommande fall genom att kräva att akten i det straffrättsliga förfarandet överlämnas. [43]

74. Som svar på denna fråga, slog domstolen fast att i avsaknad av en skyldighet enligt nationell rätt för den behöriga myndigheten att göra en bedömning av huruvida den behandling som den har utfört eller avser att utföra är ”absolut nödvändig”, kan en domstol vid vilken talan väckts för

[41] Dom av den 10 april 1984, von Colson och Kamann (14/83, EU:C:1984:153, punkt 26) och dom av den 30 april 2025, Nastolo (C-370/24, EU:C:2025:300, punkt 43 och där angiven rättspraxis). Se även, beträffande direktiv 2016/680, domen Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 133.

[42] Se, för ett liknande resonemang, förslag till avgörande av generaladvokaten Richard de la Tour Ministerstvo na vatreshnite raboti (Registrering av biometriska och genetiska uppgifter II) (C-80/23, EU:C:2024:513, punkt 49). Se även, beträffande villkoren för tillämpning och ett faktiskt genomförande av den nationella rätten, dom av den 23 april 2009, Angelidaki m.fl. (C-378/07–C-380/07, EU:C:2009:250, punkt 164 och där angiven rättspraxis).

[43] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti II, punkt 52.

att pröva en sådan behandling av personuppgifter som utförs av den behöriga myndigheten inte, i stället för denna myndighet, säkerställa att den skyldighet som åligger nämnda myndighet enligt artikel 10 i direktiv 2016/680 iakttas. [44]

75. Även om domstolen inte, uttryckligen, nämnde motiveringsskyldigheten, anser jag att en sådan skyldighet följer av denna dom.

76. För det första framgår det av artikel 54 i direktiv 2016/680, som ger uttryck för artikel 47 i stadgan, att medlemsstaterna ska föreskriva att registrerade har rätt till en effektiv domstolsprövning i fall där de anser att deras rättigheter enligt de bestämmelser som antas enligt detta direktiv har kränkts som en följd av att deras personuppgifter har behandlats på ett sätt som inte är förenligt med dessa bestämmelser.

77. För det andra följer av domstolens praxis att den i artikel 47 i stadgan fastslagna rätten till en effektiv domstolsprövning kräver att enskilda har möjlighet att få kännedom om de skäl som ligger till grund för ett myndighetsbeslut som rör dem, antingen genom att läsa själva beslutet eller genom att på begäran underrättas om skälen för beslutet, så att de ska kunna ta tillvara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att angripa beslutet vid behörig domstol samt för att den domstolen fullt ut ska kunna genomföra en lagenlighetsprövning av det aktuella nationella beslutet. [45]

78. Detta förutsätter att enskilda har rätt att i efterhand utverka en lagenlighetsprövning i domstol av den behöriga myndighetens bedömning av frågan huruvida insamlingen av personuppgifter var absolut nödvändig. Detta mot bakgrund av att EU-domstolen har slagit fast att en nationell domstol inte får ersätta en myndighets bedömning av denna fråga med sin egen.

79. Rätten till en effektiv domstolsprövning utgör visserligen inte en absolut rättighet, utan den får begränsas enligt artikel 52.1 i stadgan. Rättighetsinskränkningar får dock endast göras under förutsättning att de är föreskrivna i lag och att de är förenliga dels med det väsentliga innehållet i de aktuella fri- och rättigheterna, dels med proportionalitetsprincipen samt att de är nödvändiga och faktiskt svarar mot mål av allmänt samhällsintresse som erkänns av unionen eller behovet av skydd för andra människors fri- och rättigheter. [46]

80. Enligt de regeringar som deltog i den muntliga förhandlingen vid EU-domstolen skulle en skyldighet för de behöriga myndigheterna att motivera varje beslut som fattas med stöd av artikel 10 i direktiv 2016/680 få konsekvenser för genomförandet av brottmålsprocesser och för brottsbekämpningen i medlemsstaterna. Även om dessa ändamål är av allmänt intresse, anser jag att den nu aktuella inskränkningen av rätten till en effektiv domstolsprövning inte kan anses vara begränsad till vad som är absolut nödvändigt.

81. För det första anser jag, mot bakgrund av att den aktuella personuppgiftsinsamlingen inte är systematisk, att motiveringsskyldigheten inte är en alltför tung börda för de behöriga myndigheterna. Den i artikel 10 i direktiv 2016/680 angivna skyldigheten för de behöriga

[44] Domen Ministerstvo na vatreshnite raboti II, punkt 57.

[45] Dom av den 8 maj 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, punkt 78 och där angiven rättspraxis). Se även domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 118.

[46] Domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 119 och där angiven rättspraxis. Se även, för ett liknande resonemang, skäl 104 i direktiv 2016/680.

myndigheterna att motivera sina beslut blir dessutom än mer väsentlig, om avsikten är de ska förfoga över ett visst utrymme för skönsmässig bedömning för att uppnå de mål som anges i artikel 1.1 i direktivet.

82. För det andra medför, såsom domstolen, i huvudsak, påpekade i domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, artikel 13.1 och 13.2 jämförd med artikel 54 i direktiv 2016/680 en skyldighet att underrätta den registrerade. Medlemsstaterna får visserligen, enligt artikel 13.3 i detta direktiv, anta lagstiftningsåtgärder som gör att informationen till den registrerade senareläggs, begränsas eller till och med utelämnas. Däremot skulle en nationell lagstiftning som rent allmänt innebär att de registrerade inte har någon rätt att erhålla sådan information strida mot unionsrätten. [47]

83. Den franska och den tjeckiska regeringen anförde i detta avseende, som svar på en fråga från EU-domstolen under förhandlingen, att domen Bezirkshauptmannschaft Landeck inte är tillämplig i förevarande mål. Den domen rörde nämligen förhandskontroll av en domstol eller oberoende myndighet av polisens tillgång till uppgifter som fanns lagrade i den registrerades mobiltelefon.

84. Jag tvivlar dock på att dessa argument är relevanta. För det första anser jag att motiveringsskyldigheten är än mer nödvändig i fall där det inte sker någon förhandskontroll av personuppgiftsinsamlingen. Vidare ska det påpekas att även om en mobiltelefon naturligtvis kan innehålla känsliga personuppgifter, i den mening som avses i artikel 10 i direktiv 2016/680 [48], avser domen Bezirkshauptmannschaft Landeck inte specifikt denna typ av uppgifter. Av detta följer att den motiveringsskyldighet som följer av denna dom i än högre grad är tillämplig på omständigheterna i förevarande mål, beträffande insamling av känsliga personuppgifter.

85. Slutligen framgår det, såsom kommissionen med fog anförde i sitt svar på samma fråga från EU-domstolen, av artikel 4.4 i direktiv 2016/680 att den behöriga myndigheten bland annat ska kunna visa att dess behandling av personuppgifter är nödvändig. Denna ansvarsprincip, som även föreskrivs i artikel 5.2 i förordning (EU) 2016/679, [49] ska tolkas mot bakgrund av artikel 54 i direktiv 2016/680. Det nu sagda innebär att motiveringsskyldigheten följer av detta direktivs allmänna systematik.

86. För det tredje ska motiveringsskyldighetens omfattning bedömas utifrån sammanhanget i varje enskilt fall. [50] En mer detaljerad motivering kan visserligen vara nödvändig, bland annat för mindre allvarliga överträdelser, men den kan också vara kort när det gäller allvarliga brott. Vidare, beträffande överträdelser för vilka det är uppenbart nödvändigt att identifiera gärningsmannen, såsom ett inbrott, utesluter jag inte att det av handlingarna i målet kan framgå att det är absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter. Den registrerade kan nämligen lätt förstå skälen till detta ingrepp i hans eller hennes rätt till privatliv och skydd för personuppgifter.

87. Skälet till att det skulle vara absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter avseende en person som misstänks för att ha deltagit i en olovlig demonstration framgår däremot inte på något tydligt sätt, åtminstone inte i detta specifika mål, särskilt då det inte råder några tvivel om den

[47] Domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkterna 120–121 och där angiven rättspraxis.

[48] Domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 94.

[49] Europaparlamentets och rådets förordning av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av direktiv 95/46/EG (allmän dataskyddsförordning) (EUT L 119, 2016, s. 1). Se, vad gäller artikel 5.2 i denna förordning, bland annat, dom av den 27 februari 2025, Amt der Tiroler Landesregierung (C-638/23, EU:C:2025:127, punkt 33).

[50] Dom av den 28 juli 2011, Agrana Zucker (C-309/10, EU:C:2011:531, punkt 35 och där angiven rättspraxis).

misstänktes identitet. I en sådan situation ska den behöriga myndigheten således motivera sitt beslut på lämpligt sätt, så att den registrerade kan förstå skälen till den aktuella personuppgiftsinsamlingen. Det räcker i princip inte att hänvisa till handlingarna i målet som helhet. [51]

88. Följaktligen föreslår jag att den andra tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 10 jämförd med artikel 4.1 a–c och med artikel 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en nationell lagstiftning som inte medför en skyldighet för den behöriga myndigheten att på lämpligt sätt i varje enskilt fall motivera varför det är absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter.

C. Den tredje tolkningsfrågan

1. Upptagande till prövning

89. Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje tolkningsfrågan för att få klarhet i huruvida artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680 ska tolkas på så sätt att den utgör hinder för en nationell lagstiftning som gör det möjligt att lagföra och fälla en person till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, som ett fristående brott till det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag, även om personen eventuellt inte lagförts eller dömts för sistnämnda brottet.

90. Den franska regeringen har gjort gällande att den tredje tolkningsfrågan ska avvisas, eftersom direktiv 2016/680 inte innehåller några bestämmelser om ett brott bestående i att någon vägrar att medverka till att biometriska underlag tas. Av detta följer enligt regeringen att ett fristående ansvarsutkrävande för detta brott faller utanför direktivets och, därmed, unionsrättens tillämpningsområde.

91. Den franska regeringen och kommissionen har vidare gjort gällande att den hänskjutande domstolen inte har angett skälen till varför bestämmelserna i direktiv 2016/680 skulle påverka ett fristående ansvarsutkrävande för det nu aktuella vägransbrottet.

92. Det ska i detta avseende erinras om att enligt artikel 94 c i domstolens rättegångsregler ska begäran om förhandsavgörande innehålla en redogörelse för de skäl som fått den hänskjutande domstolen att undra över tolkningen eller giltigheten av de aktuella unionsrättsliga bestämmelserna, och för det samband som den hänskjutande domstolen har funnit föreligga mellan de unionsrättsliga bestämmelserna och den nationella lagstiftning som är tillämplig i det nationella målet. Denna redogörelse ska göra det möjligt för EU-domstolen att fastställa, utöver huruvida begäran om förhandsavgörande uppfyller villkoren för upptagande till prövning, domstolens behörighet att besvara den ställda frågan. [52]

93. Visserligen instämmer jag i att den hänskjutande domstolen inte har förklarat på vilket sätt de bestämmelser i direktiv 2016/680 som nämns skulle kunna påverka det aktuella fristående ansvarsutkrävandet. Jag anser dock att en sådan koppling kan utläsas av de handlingar som domstolen förfogar över och av rättspraxis, såsom jag redogör för nedan.

[51] Se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, punkterna 78 och 91 samt där angiven rättspraxis), och dom av den 16 februari 2023, HYA m.fl. (Skäl för att bevilja tillstånd till telefonavlyssning) (C-349/21, EU:C:2023:102, punkterna 59–61).

[52] Dom av den 6 mars 2014, Siragusa (C-206/13, EU:C:2014:126, punkt 19). Se även Ministerstvo na vatreshnite raboti I, punkt 55.

94. Vidare ska det påpekas att enligt fast rättspraxis i fall där det inte på ett uppenbart sätt framgår att tolkningen av en unionsrättsakt – såsom direktiv 2016/680 i det här fallet – helt saknar samband med de verkliga omständigheterna eller saken i det nationella målet, så omfattas en invändning om att rättsakten inte är tillämplig i det nationella målet av prövningen av tolkningsfrågorna i sak. [53]

2. Saken

a) Tillämpning av direktiv 2016/680 på det aktuella fristående ansvarsutkrävandet

95. Det ska inledningsvis påpekas att det aktuella fristående ansvarsutkrävandet inte följer av ett införlivande av artikel 10 i direktiv 2016/680 med den franska rätten. Som den franska regeringen med fog har anfört, innehåller detta direktiv nämligen inte någon bestämmelse om detta.

96. Detta innebär dock inte nödvändigtvis att det aktuella fristående ansvarsutkrävandet faller utanför unionsrättens tillämpningsområde. [54] För att en nationell bestämmelse ska omfattas av unionsrättens tillämpningsområde, krävs inte att den nationella lagstiftaren har avsett genomföra den. Det är den konkreta tillämpningen av den nationella åtgärden som karaktäriserar detta syfte. [55]

97. Därefter kan det konstateras att tillämpningsområdet för direktiv 2016/680 definieras i dess artikel 2.1. I denna bestämmelse anges att direktivet ”ska tillämpas på behandling av personuppgifter som utförs av behöriga myndigheter för de ändamål som anges i artikel 1.1”, nämligen, bland annat, i syfte att ”förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott”.

98. Detta innebär således att HW har fällts till ansvar för att ha motsatt sig en åtgärd som omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2016/680. Det kan också anses att polisen har gjort ett ”försök” till behandling av personuppgifter och att detta har misslyckats på grund av HW:s vägran, varvid detta försök omfattas av direktivets tillämpningsområde. [56]

99. Slutligen ska det preciseras att ett fristående ansvarsutkrävande av nu aktuellt slag endast kan tillåtas om den personuppgiftsinsamling som de behöriga myndigheterna avser att utföra, och som den registrerade motsätter sig, är förenlig med kraven i artikel 10 i direktiv 2016/680, bland annat kravet på att personuppgiftsinsamlingen ska vara ”absolut nödvändig”. De krav som

[53] Se domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 67 och där angiven rättspraxis.

[54] Se, beträffande införlivandet av direktiv i sig och genomförandet av unionsrätten, dom av den 26 februari 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punkt 28).

[55] Se Safjan, M., Düsterhaus, D., och Guérin, A., ”La Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne et les ordres juridiques nationaux, de la mise en œuvre à la mise en balance”, *Revue trimestrielle de droit européen*, 2016, s. 221.

[56] Se, för ett liknande resonemang, domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 77. EU-domstolen har slagit fast att ett försök av polisen att få tillgång till uppgifter i en mobiltelefon för en brottsutredning omfattas av tillämpningsområdet för direktiv 2016/680. Se även Europadomstolens dom av den 22 juni 2017, Aycaguer mot Frankrike (CE:ECHR:2017:0622JUD000880612), i vilken den domstolen, i 35 §, angav att ”sökanden är i nuläget inte inskriven i [polisregistret], eftersom han vägrade att genomgå den DNA-provtagning som lagen föreskriver. Han har dock fällts till ansvar för denna vägran. Det är ostridigt att denna fällande dom utgör en inskränkning av sökandens rätt till skydd för sitt privatliv i den mening som avses i artikel 8.1 i [Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen]”. Jag är visserligen medveten om att unionsrättens (eller stadgans) tillämpningsområde skiljer sig från Europakonventionens. Det framgår dock av denna dom att det finns ett nära samband mellan åtgärder som innebär insamling av personuppgifter och det faktum att en person som vägrar att medverka till att dennes uppgifter samlas in fälls till ansvar för detta.

direktiv 2016/680 föreskriver för en behandling av uppgifter som omfattas av dess tillämpningsområde är, således, ett villkor för att det aktuella fristående ansvarsutkrävandet ska vara laglig.[57]

b) Utgör direktiv 2016/680 ett hinder för det aktuella fristående ansvarsutkrävandet?

100. Den nyss nämnda omständigheten är, enligt min uppfattning, det enda kriterium enligt direktiv 2016/680 som påverkar det aktuella fristående ansvarsutkrävandet. En nationell brottmålsdomstol måste, innan den fäller någon till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, säkerställa att denna upptagning – om den hade utförts – skulle ha varit förenlig med artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c,[58] 8.1 och 8.2 i direktivet.

101. Däremot anser jag att det, utifrån ordalydelsen i dessa bestämmelser i direktiv 2016/680 och bestämmelsernas syfte,[59] inte finns något som hindrar den nationella lagstiftaren från att föreskriva att en person kan fällas till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, även om personen eventuellt inte lagförts eller dömts för det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag. Som samtliga deltagare vid den muntliga förhandlingen påpekade, ska nämligen kravet på att det ska vara absolut nödvändigt bedömas vid den tidpunkt då myndigheten fattade nämnda beslut om upptagning. Jag anser dock att två preciseringar är nödvändiga.

102. För det första har den behöriga myndigheten en skyldighet att bedöma huruvida det är absolut nödvändigt att därefter behandla de biometriska uppgifterna, vilket ska göras i varje enskilt fall. Särskilt den omständigheten att den registrerade inte har lagförts är ett relevant kriterium för att bedöma huruvida det är absolut nödvändigt att bevara dennes personuppgifter.[60]

103. För det andra anser jag att det aktuella fristående ansvarsutkrävandet ska prövas mot bakgrund av artiklarna 7, 8 och 49.3 i stadgan.

c) Artiklarna 7, 8 och 49.3 i stadgan

104. Enligt den franska regeringens förklaringar, har brottet vägran att medverka till att biometriska underlag tas specifikt till syfte att straffa gärningar som hindrar att en pågående brottsutredning handläggs på ett ändamålsenligt sätt.

105. Detta är visserligen ett i unionsrätten erkänt syfte av allmänintresse. Det aktuella fristående ansvarsutkrävandet utgör icke desto mindre en inskränkning i de rättigheter som garanteras i artiklarna 7 och 8 i stadgan.[61] Enligt artikel 52.1 i stadgan ska ett sådant ansvarsutkrävande således iaktta proportionalitetsprincipen.

[57] Se, analogt, dom av den 16 maj 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, punkterna 41, 63 och 74).

[58] Se, beträffande artikel 4.1 b i direktiv 2016/680, domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkt 73.

[59] Det vill säga att säkerställa en hög skyddsnivå för fysiska personers personuppgifter och att bidra till att genomföra ett område med frihet, säkerhet och rättvisa inom unionen. Se, för ett liknande resonemang, bland annat, skälen 2, 4, 7 och 15 i direktiv 2016/680.

[60] Se, för ett liknande resonemang, dom av den 30 januari 2024, Direktor na Glavna direktsia ”Natsionalna politsia” pri MVR – Sofia (C-118/22, EU:C:2024:97, punkt 65 och där angiven rättspraxis från Europadomstolen). Se även begreppet ”behandling” i artikel 3.2 i direktiv 2016/680, som bland annat inkluderar såväl insamling som lagring av uppgifter.

[61] Se, för ett liknande resonemang, domen Bezirkshauptmannschaft Landeck, punkterna 77 och 95, samt Europadomstolens dom av den 22 juni 2017, Aycaguer mot Frankrike, CE:ECHR:2017:0622JUD000880612, § 35.

106. Härtill kommer att det fristående ansvarsutkrävandet innebär utdömande av straff ska vidare artikel 49.3 i stadgan iakttas. Denna artikel föreskriver att straffets stränghet inte bör vara oproportionerlig i förhållande till brottet.

107. Proportionalitetsprincipen ska nämligen iakttas av medlemsstaterna när de genomför unionsrätten, och detta även när det inte har skett någon harmonisering av unionslagstiftningen i fråga om tillämpliga sanktioner, särskilt när de beslutar om sanktioner av straffrättslig art. [62]

108. Enligt proportionalitetsprincipen ska en påföljds stränghet motsvara det aktuella brottets allvar. Vidare kräver den att omständigheterna i det enskilda fallet ska beaktas vid fastställandet av påföljden och bötesbeloppet. [63]

109. Bland dessa omständigheter anser jag att den registrerades beteende och profil särskilt bör beaktas, liksom hans eller hennes brottsregister, allvaret i det brott som motiverade att uppgifterna inhämtades och sammanhanget kring det aktuella fristående ansvarsutkrävandet.

110. Vad gäller denna sistnämnda aspekt kan det här konstateras, såsom den franska regeringen bekräftade vid förhandlingen, att om den tilltalade kan fällas till ansvar för det brott som består i att vägra medverka till att biometriska underlag tas, så sker detta i samband med att domstolen meddelar sitt beslut i frågan om den tilltalades ansvar för det ”huvudsakliga” brottet. I det nationella målet förefaller nämligen HW, genom domen från Tribunal correctionnel de Paris (Brottmålsdomstolen i Paris) av den 8 september 2021, på en och samma gång ha frikänts från åtalet för att ha anordnat och deltagit i en olovlig demonstration och fällts till ansvar för brottet vägran att medverka till att biometriska underlag tas.

111. Mot denna bakgrund kan det konstateras att ansvarsutkrävandet för det sistnämnda brottet kan komma att bidra till en ändamålsenlig handläggning av framtida brottmål, särskilt i händelse av återfall. Detta bidrar dock inte till en ändamålsenlig handläggning av det pågående brottmålet.

112. Slutligen ska även det förhållandet att den registrerade inte har dömts för ”huvudbrottet” beaktas vid fastställandet av hur allvarlig påföljd som ska utdömas för vägran att medverka till att biometriska underlag tas. Det ska i detta hänseende påpekas att enligt den franska regeringens förklaringar ska, när ett beslut om frikännande vinner laga kraft, de till detta kopplade fingeravtrycken och uppgifterna raderas.

113. Följaktligen föreslår jag att den tredje tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i direktiv 2016/680, ska tolkas på så sätt att den inte utgör hinder för en nationell bestämmelse som gör det möjligt att lagföra och fälla en person till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, som ett fristående brott till det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag, även om personen eventuellt inte lagförts eller dömts för sistnämnda brottet, under förutsättning att upptagningen av biometriska uppgifter – om den hade utförts – skulle varit förenlig med de krav som följer av nämnda artiklar i direktiv 2016/680.

[62] Dom av den 8 mars 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Direkt effekt) (C-205/20, EU:C:2022:168, punkt 31). Se även dom av den 4 maj 2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

[63] Dom av den 4 oktober 2018, Link Logistik N&N (C-384/17, EU:C:2018:810, punkterna 40–42 och 45).

V. Förslag till avgörande

114. Mot bakgrund av det ovan anförda, föreslår jag att domstolen ska besvara de tolkningsfrågor som Cour d'appel de Paris (Appellationsdomstolen i Paris) har ställt på följande sätt:

Artikel 10 jämförd med artiklarna 4.1 a–c, 8.1 och 8.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/680 av den 27 april 2016 om skydd för fysiska personer med avseende på behöriga myndigheters behandling av personuppgifter för att förebygga, förhindra, utreda, avslöja eller lagföra brott eller verkställa straffrättsliga påföljder, och det fria flödet av sådana uppgifter och om upphävande av rådets rambeslut 2008/977/RIF

ska tolkas på följande sätt:

– Den utgör inte hinder för en nationell lagstiftning som innebär att personer som är skäligen misstänkta för brott eller försök till brott kan bli föremål för upptagning av biometriska underlag, under förutsättning att denna lagstiftning föreskriver en skyldighet för den behöriga myndigheten att i varje enskilt fall göra en bedömning av huruvida det är absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter.

– Den utgör hinder för en nationell lagstiftning som inte medför en skyldighet för den behöriga myndigheten att på lämpligt sätt i varje enskilt fall motivera varför det är absolut nödvändigt att ta upp biometriska uppgifter.

– Den utgör inte hinder för en nationell bestämmelse som gör det möjligt att lagföra och fälla en person till ansvar för att ha vägrat att medverka till att biometriska underlag tas, som ett fristående brott till det brott som föranledde beslutet om upptagning av biometriska underlag, även om personen eventuellt inte har lagförts eller dömts för det brottet, under förutsättning att upptagningen av biometriska uppgifter – om den hade utförts – skulle varit förenlig med de krav som följer av nämnda artiklar i direktiv 2016/680.